

Ennek eredménye az új struktúra, amelyben a hagyományos kezdő és záró egységek – a Szemle és a Bibliográfia – között nagyobb terjedelmű, elemző jellegű írásokat tartalmazó rovatok találhatóak. Ezek közül az első egy tematikus tanulmányrovat, amely újdonság a lap életében, és amelynek írásai számonként más-más, intellektuálisan izgalmas kulturális témát járnak körül. A második, Közügy címet viselő rovat a korábbi Bejáró utóda, de terveink szerint bátrabban, időnként akár provokatívabb éllel nyúl az irodalmi nyilvánosság, illetve a kulturális közélet aktuális kérdéseire. Végezetül a korábbi Látószög és Figyelő rovat, vagyis a hosszabb és rövidebb kritikák-könyvismertető kettősségét egy egységes, „hagyományos” kritikarovat váltja fel. Legalábbis formai értelemben – tartalmi téren arra törekszünk, hogy a hazai irodalmi életben megszokott „affirmatív” írásokkal szemben a Szépirodalmi Figyelőben egyre inkább jó értelemben vett normatív kritikák kapjanak helyet (így Közügy rovatunk első vitaindító kérdésfelvetése az értékelő kritikával kapcsolatban voltaképpen Kritika rovatunk hosszabb távú programadó írásának is tekinthető).

Bízunk benne, hogy a megújult Szépirodalmi Figyelő elnyeri olvasóink tetszését, sőt olyanokhoz is eljut, akik eddig nem ismerték lapunkat, vagy az általa vállalt közvetítő szerep miatt nem fordítottak rá kellő figyelmet. S bízunk abban is, hogy ezzel éppen a „nagy előd”, a klaszszikus Szépirodalmi Figyelő eszményéhez juthatunk közelebb, amit Arany János így fogalmazott meg: „Könyv könyv után jelenik meg, nevek tűnnek föl és el, anélkül, hogy valaki fáradságot venne amazok becsét, ezek értékét csak egy szóval is méltányolni; kivéve néhol egy banális ajánlatot, mely mi különbséget sem tesz a műremek s a hivatlan együgyűség első gagyogása közt. Ez nem maradhat így: művelt irodalomban nem szabad így lennie. Józan, méltányos, körülményeinket ildomosan számbavevő bírálat szüksége elutasíthatatlan. Írók és közönség érdeke egyaránt kívánja ezt. Az érdemnek koszorú, a tehetségnek buzdítás, a lelketlen kontárságnak visszariasztás kell. S a közönség méltán megvárja az irodalomtól, hogy ez maga tájékozza őt világra bocsátott szüleményei iránt.”

SZEMLE

Keszthelyi Rezső

MUMIFIKÁLT TÖREDÉKEK

Tűnődtem az időmet,
ő meg velem tűnődte magát
egy-egy feledésben tartózkodó
állapotomban,
amivel arra int,
abban vegyem észre magam,
miben emlékézt észleli a pillanat.

* * *

Szüntelenül érkező szemmel,
amely a hatalmas szín légköre,
ahogy áramlik,
és végül a legmélyebbre ér,
állt meg a piramis előtt,
ahol a tenger szarkofágja.

És amott, a homokon,
szabályos térközökben,
égtől és könnyező tevék –
ahogy önnönmagává szenvedte magát
a szenvedés.

* * *

Kihuny pillanatok:
a fölértés arra,
ami élt,
és aztán akként él az ébrenlét.

Az összesei a levegőnek, körülvesznek,
és belőlük nézem,

hűsölve a kerti széken,
citrom-, narancs- és gránátalmafaím
csemete éppenségét.

Derűállapotom az övék,
és várom, ösztön-nesz létkeltésük
mikor lesz az is,
ami én.

* * *

Hajam gyökerétől sarkamig sajognak
a színvirágok és színgyümölcsök,
percre a fügekaktuszoké,
míg markomba süllyed
némelyik tengertörmelék,
és arcomat ringatja szememben
a levegőre lobbano szél,
oly gyöngédséggel
fonva valahányunkat együvé,
és azt suttogja szüntelen,
kendőzetlen szóld:
leked nem támad újólag,
hisz' nem fuvalat,
hanem csak hol volt,
hol nem volt suhanó születés.

* * *

Önálló rögeszme:
széket húzok reggelente
az ablakhoz, és bámulok amoda.
Sehol se mutatkozik hihetetlen.

Nem tűnik elő
önnönmagában a semmi.

Kalligram, 2011/11.

■ Keszthelyi Rezső 1933-ban született
Szolnokon. Verset és prózát is ír.

Simor András

ELSŐ ELÉGIA

Egyszer be kell fejezni. Ki kell tenni a pontot.
Hány esztendő? Ki tudja! „Utolsó stáció ez” –
mondta huszonöt éve apám, mikor még nem volt
annyira vén, mint Mózes, és hebegni se kezdett.
Mozdulatait érzem, ha lemondón legyintek,
vagy heverek az ágyon (ebédutáni alvás,
mire azt mondják: hasznos) „Milyen lehet most Ernő?” –
Ezt Mária kérdezte és nézte a koporsót,
aztán azt mondta: „Ott is úgy fekszik, mint az ágyon.”
Elfogynak a barátok, halottakkal beszélek,
morogva válaszolnak: „Jahve fülében vatta.”
vagy: „Régesrég kicsorbult híres kardja Mihálynak.”
Most a fenyőfát nézem, nagyra nőtt, már az ablak
teljes terét kitölti, mikor ágára hó hull,
mint aki díszruhát ölt, büszkélkedik fehéren.
Hol lesz a fiú holnap? Ha nem kap itthon állást,
e-mailt írhatok reggel messzi Brazíliába,
és várhatom a választ, ennyi marad belőle.
Marhaság, mondom aztán, és ledőlök aludni,
jön Negri, sőt, Kabó is, mint az Operaház
őrzi a szfinxek, ketten őriznek, mikor alszom.
Mit írjak még e versbe? Egyszer be kell fejezni.
A szavak szöknek tőlem. Ki kell tenni a pontot.

Ezredvég, 2011/11.

■ Simor András 1938-ban született Budapesten. Verset és prózát ír,
műfordítással foglalkozik.